

punkt er det, at han vil vende tilbage til Tilstanden fra før 1833, og vil have, at ethvert Vidne skal aflægge Eden, saa snart det kommer frem for Retten, en Løfteed altsaa paa, at Vidnet vil forklare sandt og ingen Ting fordølge. Det er det store Skel, der er mellem Ministeren og Udvalgets Flertal, og jeg kan straks sige — det staar i Sammenhæng med, hvad jeg har sagt — at Grunden til, at vi ikke kunne gaa med dertil, er den, at det i højeste Grad vil mangfoldiggøre Ederne, og dem ønske vi netop at begrænse saa meget som muligt. Kunne vi ikke komme videre med Begrænsningen af Eden end nu, ønske vi i alt Fald ikke at gaa videre i den modsatte Retning. Disse 3 Spørgsmaal om Eden ville de Herrer altsaa komme til at tage Standpunkt til, naar der skal stemmes, og derom handle i Virkeligheden de fleste af de Ændringsforslag, som foreligge ved Resten af dette Afsnit. Det er Ændringsforslag Nr. 67, jeg er ved; det vedrører Udvalgsflertallets Standpunkt. I Forbindelse dermed staa følgende Ændringsforslag: Nr. 70, 73, 81, og i et følgende Afsnit Nr. 124, 126, 130, 131 og 132. Det er alle sammen Forslag, der gaa ud paa at ændre den højtærede Ministers Forslag til det nu bestaaende. Paa den anden Side har Mindretallet under Nr. 68 maattet have den Ulejlighed at stille en hel Række andre Forslag, som reelt ganske hænge sammen med det under Nr. 68, og som jeg ogsaa antager, at Mindretallet vil lade staa og falde dermed, men som det dog har maattet opstille, det er Nr. 72, 74, 77, 79, 80, 82—88 og — i det senere Afsnit — Nr. 125, 127, 128, 133, 134, 135, 137 og 138. Alle disse Forslag, mine Herrer, ere vi altsaa for saa vidt færdige med, naar vi have behandlet dette Spørgsmaal om Eden. — Ændringsforslag under Nr. 69 er en Selvfølge, og jeg overspringer nu altsaa alle de Forslag, som hænge sammen med Edsspørgsmaalet. Jeg kommer saa til Ændringsforslag under Nr. 75, det er temmelig selvfølgelig; det handler om, hvor længe Vidnerne skulle blive til Stede i Retten. Der staar i Forslaget, at de skulle blive til Stede, til Retsmødet sluttet. Jeg antager, at det kun er Meningen, at de skulle blive, til den Sag er færdig, for hvis Skyld de ere mødte. Det er dertil Ændringsforslaget Nr. 75 sigter. Ændringsforslag under Nr. 76 gaar ud paa at give Højesteret en Frihed til at bestemme, hvor meget af Vidneforklaringerne for Højesteret der skal optages i Retsprotokollen og hvor meget ikke. Det er nem-

lig noget nyt, der vil følge med den ny Ordning, at der overhovedet kan føres Vidner for Højesteret, hvad der ikke kan nu. Da man vil bevare Appellen fra Underretten til Landsretten og fra Landsretten til Højesteret, saa har man ikke ved Underret og Landsret kunnet komme ind paa det, som i og for sig var rigtig og naturligt, og som staar i den gamle Kommissionsbetænkning fra 1877, nemlig at, hvad Vidner forklare, overhovedet ikke skal skrives op, fordi de, der dømme, selv have siddet og hørt paa det, og denne Dom var altsaa med Hensyn til Beviset i Sagen endelig. Det har man maattet forlade, naar der skal være Tale om Appel helt ud, og derfor har man i den ny Kommissionsbetænkning og i Regeringsforslaget Bestemmelser om, at Vidneforklaringer skulle føres til Bogs efter deres væsentlige Indhold. Men ved Højesteret, hvorfra ingen Appel er mulig, der er det overflødigt, saa der kan denne Bestemmelse med Sindsro opgives. Ændringsforslag Nr. 78 er selvfølgelig. Nr. 81 hænger sammen med Edsspørgsmaalet. Nr. 90 hænger sammen med Forligsspørgsmaalet og med Ændringsforslag Nr. 96 og behøver ingen nærmere Forklaring. Nr. 92 er kun en Redaktionsændring. Nr. 93 er en selvforstaaelig Ting, der hænger sammen med Ændringsforslag Nr. 98, at en Domsforhandling i en ny Sag først maa begynde, naar Dommen i den foregaaende Sag er vedtagen, med andre Ord: Retten skal vedtage sin Dom, medens den har hele Indtrykket af Sagens mundtlige Forhandling frisk for sig; den har ikke Lov, naar Sagens mundtlige Forhandling er sluttet, saa at tage fat paa den næste og bagefter begynde under et at vedtage Domme i flere Sager. En Ting ad Gangen. Paa den anden Side maa det være nok, at den har vedtaget Dommen, selve Nedskrivningen kan gerne foretages, naar man har taget fat paa en ny Sag, for overhovedet at fremme Sagerens Behandling. Ændringsforslag Nr. 97 er kun en Redaktionsændring, og Ændringsforslagene til §§ 405 og 433 ere kun Rettelser af Trykfejl. Saa er jeg færdig med dette Afsnit og skal altsaa tillade mig at indstille Udvalgets og dets Flertals: og — med Hensyn til et enkelt Ændringsforslag — Udvalgets Mindretals Forslag til Vedtagelse.

Krabbe: Da den ærede Ordfører for denne Afdeling ikke er Ordfører for Udvalget eller for Udvalgets Flertal paa to Punkter, nemlig med Hensyn til Ændrings-